

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๕ [เช้า]

“เสาะแสวงหาคุณงามความดี”

แมลงวันมากระยะนี้ เขาบอกมันมาตามเกลบตามปุ๋ยอะไร เต็มอยู่ข้างนอกเลย มาเต็มอยู่ข้างใน ธรรมดาที่นี้ไม่ค่อยมีแมลงวัน (ลูกศิษย์ : หนูเล็กฝากมา ๑ บาทค่ะ) เออ ๑ บาท เมื่อวานนี้ทองคำได้ ๖ บาท ๘๑ สตางค์ ดอลลาร์ ๑๖๑ ดอลลาร์ ทองคำกับ ดอลลาร์มันเคียงข้างกันไปตลอด ดังนั้นจึงคาดไว้ว่าเมื่อทองคำถึง ๑๐ ตันนี้ ดอลลาร์จะเป็นล้าน ๆ ขึ้นไป เราคาดเอาไว้ว่า ดอลลาร์จะไม่ต่ำกว่า ๑๐ ล้าน พอทองคำถึง ๑๐ ตัน ดอลลาร์นี้จะถึง ๑๐ ล้าน แน่ใจนะ เพราะเดี๋ยวนี้เกือบ ๗ ล้านแล้ว กว่าทองคำจะถึงจุดที่หมายไว้ ดอลลาร์ต้องไม่ต่ำกว่า ๑๐ ล้าน ดอลลาร์ได้ถึง ๑๐ ล้านไปแล้วการพิมพ์ธนบัตรออกใช้ในเมืองไทยเราเพิ่มขึ้น ๆ

ดีไปหลายด้านดอลลาร์นะ พิมพ์ธนบัตรเพิ่มอันสำคัญ เรามีดอลลาร์มากเท่าไรพิมพ์ธนบัตรเพิ่มได้ ๆ แต่ทองคำเราไม่แน่ ถ้ามแล้วล้มแล้ว จำได้แต่ดอลลาร์ เมื่อมีมากเท่าไรก็พิมพ์ธนบัตรเพิ่มได้เรื่อย ๆ ส่วนทองคำนี้ (ลูกศิษย์ : เป็นหลักประกันเขาเชื่อ) เออ การซื้อการขาย นี่ละอันหนึ่งคือทองคำของเราเป็นหลักประกันการซื้อขายต่างประเทศ เพราะฉะนั้นเราจึงมีทองคำไว้ประจำประเทศนั้น ๆ ซึ่งเป็นประเทศใหญ่เกี่ยวข้องกับการซื้อการขายของเรา อย่างสหรัฐ อังกฤษ อย่างนี้เป็นต้นนะ ทองคำเราต้องเป็นประกัน ๆ เอาไว้ เมืองใหญ่เมืองเล็ก

เราได้คิดเต็มกำลังแล้วถึงได้ประกาศออกมาว่า ทองคำเราจากการช่วยชาติคราวนี้ไม่ควรจะให้ต่ำกว่า ๑๐ ตัน มันจะหนักกันเข้าได้จังหวะพอดี เราคิดเต็มกำลังแล้วนะ คิดแล้วคิดเล่า ที่แรกก็บอกแต่ว่าอย่างน้อยให้ได้ ๔ พันกิโล ก็ได้ผ่านมาแล้ว ๔,๐๐๐ ที่นี้คิดอยู่ไม่หยุด มันจะไปลงจุดนั้นแหละ คิดอะไรรวมแ่งนั้นแ่งนี้เข้ามา ก็มาลงจุดนี้จุด ๑๐ ตัน จุดนี้เป็นจุดที่เหมาะสม บรรดาสมบัติที่จะรวมตัวมาเป็นกำลังหรือเป็นหัวใจของชาติไทยจะอยู่ในจุดนี้เหมาะสมในระยาะนี้ เราเป็นเมืองทุกข์เข็นเขี้ยวใจ เราได้ ๑๐ ตันนี้พอใจ เราคิดไว้อย่างนั้น เพราะฉะนั้นคราวนี้จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้คิดให้ถึงใจนะ

หลวงตาก่อนที่จะนำมาประกาศพี่น้องทั้งหลายได้คิดอย่างถึงใจแล้วนะ เต็มเหนี่ยว แล้วก็อาศัยลมหายใจจากบรรดาพี่น้องทั้งหลายทั่วหน้ากันมารวมเป็นลมหายใจ ๑๐ ตัน ทองคำ ๑๐ ตัน เราจะพอใจมากที่สุดแล้ว แล้วดอลลาร์ก็ตามกันไป ดอลลาร์คิดว่าไม่นานจะถึง ๑๐ ล้าน ตอนนั้นก็ได้ถึง ๖,๘๖๗,๐๐๐ ดอลลาร์แล้ว เมื่อวานนี้ก็ถามคุณชาย ทางนั้นดูเหมือนได้ ๓๙,๐๐๐ ดอลลาร์ (ลูกศิษย์ : ตอนแรก ๓๐,๐๐๐ เมื่อ ๓๐ นี้ให้ไปอีก ๙,๐๐๐) ทางนี้ก็ดูเหมือนจะไล่เสียกัน คิดว่าไม่ต่ำกว่า ๓๐,๐๐๐ เพราะเราเป็นคนแยกเอง แยกบัญชีนั้นบัญชีนี้ เรียกว่าเวลานี้ก็ไม่ต่ำกว่า ๖๐,๐๐๐ ดอลลาร์ คิดว่าไม่ต่ำกว่า ค่อนข้างแน่ใจ เขาบอกแล้วลืมนั่นแหละ พอเข้ามาปั๊บเขาก็บอก เราก็ดูบัญชี เข้ากันปั๊บ ลืมปั๊บ เงินสดทางกรุงเทพฯ ๓๙ ล้าน ทางนั้นมากกว่าทางนี้นะ อันนี้ประมาณ ๑๐ กว่าล้าน

เรียกว่าไม่ต่ำกว่า ๕๐ ล้าน (ลูกศิษย์ : ใต้ครับผม) อย่างน้อยไม่ต่ำกว่า ๕๐ ล้าน สำหรับเงินสดเราที่อยู่ในบัญชีโครงการช่วยชาติเวลานี้ ในเวลานี้บรรดาพี่น้องทั้งหลายก็กำลังค่อยโอนเข้ามา ๆ เพราะเราก็ได้พูดคุยอีกว่า เวลานี้ต่อไปเงินสดเพื่อทองคำนี้จะมีน้ำหนักมากขึ้น ๆ เพราะเราจัดอยู่ที่ทองคำ ๑๐ ตัน เพราะฉะนั้นใครบริจาอะไรอย่างที่ว่าจารย์นิตมาพูดให้ฟัง วัตถุประสงค์ของอะไรจะไม่ซื้อไม่เอาอันนั้นมาจะเปลี่ยนมาเป็นทองคำได้ไหม ได้ทันทีเลยเราเพราะมีผู้มาออก เจ้าของศรัทธาทั้งหลายออกเอง เราไม่ได้บังคับ ไม่ได้ระบุ ไม่ได้ประกาศออกมา เพราะเป็นตามอริยาศัยของผู้บริจาค จึงไม่อยากจะขัด แต่เมื่อศรัทธามาเสนอเองแล้วเราก็เห็นด้วยทันที เงินเก็บหอมรอมริบได้มากน้อยรวมซื้อทองคำเข้าคลังหลวง

ส่วนปัจจัยอย่างอื่นมันก็พอเป็นพอไปแล้ว แต่ทองคำรู้สึกว่าเขาอยู่มาก เราจึงหนุนเพื่อทองคำ คิดในใจแล้วว่ายังไงต้องได้ ๑๐ ตันคราวนี้ เมืองไทยเราจะสง่างาม ใครไม่ประกาศมันจะออกนี้ พอทองคำ ๑๐ ตันแล้วจะออกจากนี้ ข้างบนอัดไว้ จากนั้นก็กระจายทั่วโลก ออกทางวิทยุ ทางอินเทอร์เน็ตออกทั่วโลก ทราบเอง ขอให้ได้ทองคำ ๑๐ ตันเถอะนำ ไม่ต้องบอกหลวงตาจะประกาศเองเลยเถียว เพราะเดี๋ยวนี้อยากประกาศอยู่แล้วแต่ยังไม่ได้ ต้องรอจังหวะไว้

ที่เขาเขียนรายการไว้ที่หลวงตาช่วยที่ไหน ๆ เราอ่านดูตอนเย็นเมื่อวาน แผ่นนั้นนะ (หมายถึงบอร์ดที่ติดหน้าศาลาวัดป่าบ้านตาด) ที่ช่วยสงเคราะห์ที่นั่นที่นี้ ใครก็ไปเห็นใช้ไหมละ อันนี้เขาเขียนเฉพาะที่เขาจำได้ ส่วนหลวงตาผู้ทำเองหลวงตารู้หมด คือมากมายที่ไม่ได้มาเขียนในนี้ นะ เช่นอย่างคนทุกชั้นคนจนนี้ หมายถึงพวกที่เจ็บไข้ได้ป่วย เรียกว่าไม่มีทางอาศัยได้เลย เป็นอนาถา เจ้าของก็จะตาย นี่เรารับ ๆ ๆ ให้เป็นคนใช้ของเรา ที่ไหนใกล้ไกลเขาส่งมาถึงเรา ส่งมาถึงเรา เราก็รับปั๊บ ๆ อย่างนั้นมาก นี่เรียก

ว่าคนจนประการหนึ่ง ประการย่อย ๆ ออกไปอีกนั้นก็ถือว่า เป็นคนจนจริง ๆ แต่เป็นคนดี ถูกพวกคตพวกโกงพวกปลิ้นปล้อนหลอกลวง ต้มเอาเสียແຫລก กว่ามารู้สึกตัวหมดตัวแล้ว อย่างนี้มี ถ้าอย่างนี้เราช่วย ให้ตามสืบหาเหตุหาผลชัดเจน เราไม่ใช่ช่วยง่าย ๆ นะ เข้าถึงตัวเลย เป็นยังไง ๆ พอได้ความมาแล้วเรารับปั๊บเลย มันจะจมจริง ๆ ไม่รู้เนื้อรู้ตัว เป็นคนดี ถูกพวกเปรตพวกผีมันคดมันโกงเอาละซี

โอ้ อย่างนี้ก็หลายรายเหมือนกัน แต่อย่างนี้เราจะไม่พูดตามที่เราเคยประกาศแล้ว ช่วยคนทุกข์คนจนนี้ทั่วประเทศไทย ของเล่นเมื่อไร แต่อันใดที่เป็นเรื่องเฉพาะเราจะไม่พูดระบุชื่อว่าคุณนั้นคนนั้นไม่มี ช่วยเจียบ ๆ เจียบไปเลยนะเรา อันใดที่ควรจะไปเปิดก็เปิดออกมา เช่น เขาออกทางหนังสือพิมพ์แล้วติดตามไปดูทางหนังสือพิมพ์ เพราะเขาบอกบ้านเลขที่ นี่ก็โทรไปถาม บางทีเราเดินทางไปดูเองก็มี ไปเจียบ ๆ อย่างนี้ที่เราปฏิบัติต่อโลก ไปดูจนชัดเจนเรียบร้อยแล้วเป็นที่เข้าใจแล้ว ที่นี้ตกลงกันเลย อย่างนี้มียาก อย่างนี้เราไม่พูดเลย ถ้าหนังสือพิมพ์เขาออกเราอาจออกบ้าง เราไปดูตามหนังสือพิมพ์เขาประกาศ ถ้าเรารู้ตามเรื่องของเขาโทรมา โทรมาหาเราเข้ามาถึงเรา เราก็ให้สืบถามอีก อย่างนี้เจียบ ๆ ไปเลย ถ้าช่วยก็ช่วยไปเลย มากต่อมาก เมืองไทยเราทุกภาคที่เราช่วยแบบนี้ละ แบบนี้ไม่พูด

บอกได้แต่ภาคเท่านั้น บุคคลๆ เราบอกไม่ได้เพราะเราพิจารณาเรียบร้อยแล้ว ความได้ความเสียของการบอก การบอกเหมือนกับว่าเอาไฟไปเผาบ้านเขาอีก สกุลของเขาที่มีศักดิ์ศรีดีงาม เราให้ให้เพื่อเป็นความสุขเย็นใจเย็นกายทุกอย่างของเขา เป็นความสะดวก แล้วเราไปให้แบบโฆษณาบ้าง ๆ เอาไฟไปเผาเขา ถ้าเป็นอย่างหลวงตาบัวอย่ามาให้เสียดีกว่ามาประกาศกันอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเราจึงไม่พูด เอาคอปัดให้ตัดเลย เราสงวนศักดิ์ศรีของคนแต่ละคน ๆ แบบเจียบ ๆ นะที่เราทำ ถ้าลงว่าเจียบเจียบจริง ไม่ได้บอกใครว่าให้ที่ไหนคนใดคนไหน ถ้าว่าส่วนใหญ่จะระบุก็เช่นภาค มันทุกภาค จะไปว่าบ้านไหนเราไม่บอกเพราะเราสงวนรักษาศักดิ์ศรีดีดีงามของเขา ให้แล้วให้เขาเป็นสุขใจไปเลย เจียบไปเลย เพราะเราไม่ได้ทำเพื่อเอาชื่อเอาเสียงเอาอะไร ๆ เราไม่มีอย่างนั้น มีแต่ความเมตตาล้วน ๆ

นี่เราอ่านอยู่นี้ ที่เขาจำได้เขาก็เอามาลง เขาคงจะไปหาเก็บเอาที่ไหนบ้าง อาจจะทราบจากพระจากอะไรที่เราพูดอยู่ภายในวัด แล้วเขาก็ไปเขียนออกอย่างนั้น ส่วนที่เขาไม่ทราบ เช่นอย่างเราไม่ระบุคน ไม่ทราบ จึงไม่มีมาออกเลย ที่เราไม่ระบุมากต่อมากก็ไม่ได้มาออก นี่เห็นไหมหลวงตาทำประโยชน์ให้โลก ไม่ได้ประกาศเจ้าของเพื่อโอ้อวดนะ เอาเรื่องความเมตตาเรื่องของธรรมแสดงออกจากรู้ใจให้พี่น้องทั้งหลายได้เห็น เมตตาไปที่ไหนเย็นไปหมด ช่วยไปทุกแห่งทุกหน เราช่วยตลอดมา ก็บอกแล้วว่า

เราไม่เก็บ เงินเราไม่เคยมีก็บอกแล้ว ตั้งแต่เริ่มสร้างวัดมาเราไม่มีเงินมาตลอดเพราะเราไม่ต้องการเงิน มีแต่มุ่งมั่นกับบรรดากับธรรม สั่งสอนพระเถรมีแต่เรื่องอรรถเรื่องธรรม เรื่องปัจจัยนี้ไม่มีเลย เรียกว่าไม่มีเลยเรื่องเงินเรื่องทองสำหรับวัดนี้

เราสอนแต่เรื่องหลักธรรมหลักวินัย การประพฤติปฏิบัติตัว เข้มงวดกวดขันทางอรรถธรรมล้วน ๆ เรื่องปัจจัยมีมาเท่าไรจ่ายเลย ๆ เราไปเห็นเขาออกชื่อออกนาม ส่วนผิดจำนวนตัวเลขบ้างเหล่านั้นเราก็ไม่ถือสา แต่จุดใหญ่คือจุดนี้ ๆ เขาก็บอกไว้จำนวนเท่านั้นเท่านั้น ผิดบ้างถูกบ้างเราก็ไม่ว่า เพราะความจริงมันเข้าแล้ว ใครจะไปนับได้ทุกบาททุกสตางค์ มันกินเช่น ๑๐ เป็น ๒๐ ก็มี พันเป็นสองพันไปก็มี แต่ที่ลดไม่ค่อยมีไม่เห็น เราอ่านดูไม่เห็น ที่เราให้น้อยแต่เขาประกาศมากนี้ไม่มี มีแต่เขาประกาศน้อยกว่าเราให้ เราพอใจแล้ว เขาไม่ประกาศเราก็พอใจแล้ว ก็เราไปอ่านเฉย ๆ ผิดถูกเป็นอะไร เป็นความจริงที่เราทำแล้วอย่างที่เขาประกาศนี้เท่านั้นก็เข้าใจกันแล้ว

พี่น้องทั้งหลายคิดดูซิ เงินหลวงตาจะมีมาจากไหนก็ดูเอาซิ ที่ว่าปากเกร็ดพวกเด็กพิการทางสมองนั้น ที่แรกก็มี โอัย มันเท่าไร ลืมแล้วเขาเขียนไว้นั่น พ.ศ.เท่าไรก็ดูเอาเราลืม เขาประกาศความจนตรอกจนมุม เราได้โอกาสเข้าไปสถานที่ของเด็กพิการทางสมอง โอัย ให้เยอะนะ พวกเตียงพวกที่หลับที่นอน อะไร ๆ ให้หมด อันนี้เป็นให้เบื้องต้น อะไรขาดซื้อให้ ๆ ๆ จากนั้นแล้วถามถึงพี่เลี้ยงเด็ก พี่เลี้ยงเด็กมี ๕ คนในระยะเราไปนะ แต่ว่าเด็ก ๘๐ คน เรามาคิด โหย เด็ก ๘๐ คนกับพี่เลี้ยง ๕ คน ไม่มีความหมาย เราเพิ่มให้อีก ๑๒ คน ตั้งแต่บัดนั้นเพิ่มให้ ๑๒ คนเป็น ๑๗ ตั้งแต่บัดนั้นต่อมาจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ เงินเดือนพี่เลี้ยงของเด็กเราจ่ายให้หมด ทางราชการขึ้นเท่าไรเราขึ้นด้วย ตลอดจนกระทั่งทุกวันนี้ ๑๒ คน เราก็ช่วยได้เท่านั้น ทุกวันนี้เด็กก็มากพี่เลี้ยงของเด็กก็มากขึ้นเพราะคนมากขึ้นทุกวัน แต่เงินเราไม่มากขึ้นละซี ช่วยได้เท่านั้น นี่ประจำมาเลย

เรื่องช่วยโลกเรียกว่าเราช่วยแบบหมดตัวเลย หมดตัวตลอดวันตาย เราจะไม่มีอะไรเก็บไว้เลย เพราะเราไม่มีอะไร เราปล่อยทุกอย่างแล้ว อันนี้เป็นเครื่องสงเคราะห์โลกสงเคราะห์กันไป เรื่องของเราแต่เราไม่มีอะไร นี่เราพูดถึงเรื่องธรรม คนทำชั่วได้เขาก็พูดเรื่องชั่วได้ คนทำดีทำไมพูดเรื่องดีไม่ได้ แต่พูดถึงเรื่องดีเรื่องอรรถเรื่องธรรมแล้วกิเลสขมขื่นนะ หาวัวโอ้วว่าอวดว่าอะไร นี่เห็นไหมกิเลส ตัวมันทำความเดือดร้อนแก่โลกทั่วดินแดน มันไม่ได้ระบุงพูดว่ากิเลสตัวมหากภัย มันไม่ได้บอก มีแต่คนเป็นบ้ากับมันทั้งนั้น ธรรมเป็นเครื่องแก้กันเพียงเล็กน้อย กิเลสจะมาตีเลย มันไม่เห็นให้รู้

การปฏิบัติธรรมได้คุณงามความดีมากน้อยเพียงไร ก็พูดกันธรรมดาเราในทางความดีเป็นลิริมงคล กิเลสไม่ยอมให้พูด ดีไม่ดีได้ชั้นนั้นชั้นนี้ภูมินั้นภูมินี้ กิเลสยิ่งตี

ใหญ่เลย เห็นไหมมันหยาบไหมกิเลส มันไม่ให้ของดิบของดีโผล่ขึ้นมาได้เลย ให้มีแต่
 ส้วมแต่ถ่านเต็มบ้านเต็มเมือง เต็มหัวใจคนเต็มหัวใจสัตว์ ไปที่ไหนมีแต่กองทุกข์เต็ม
 บ้านเต็มเมือง ธรรมจับปุ๊บเห็นหมดจะว่าไง แล้วก็กิเลสมันไม่ยอมรับทั้ง ๆ ที่ธรรมเห็น
 หมด กองทุกข์อยู่ทั่วโลกดินแดน ว่างั้นเลย ความสุขที่จะเกิดขึ้นจากกิเลสมีแต่เหยื่อล่อ
 ๆ เป็นความหวังอย่างนั้นหวังอย่างนี้ แล้วก็ผิดหวังทั้งนั้นเป็นความทุกข์ กิเลสไม่บอก
 นะอย่างนี้ แต่ธรรมนี้เห็นหมด เหตุคือเครื่องล่อลวง กิเลสมันล่อลวง ขนความทุกข์ให้
 สัตว์ก็คือกิเลส ที่นี้สัตว์ทั้งหลายไม่เห็น ธรรมเห็นนี่

นี่แหละพระพุทธเจ้านำธรรมมาสอนโลก ท่านจึงสอนได้อย่างจะแจ้ง ผู้ที่มีธรรม
 มากน้อยก็พันทุกข์ไปโดยลำดับลำดับ ผู้มีกิเลสมากน้อยจมลงเป็นลำดับ นั่นเห็นไหมละ
 ต่างกันอย่างไร ผู้มีธรรมมากน้อยท่านไม่มีทุกข์นะ ยิ่งท่านผู้ปฏิบัติธรรม เพื่ออรรถเพื่อ
 ธรรมจริง ๆ ยกตัวอย่างเช่น พระกรรมฐานท่านอยู่ในป่าในเขา จะว่าท่านเป็นทุกข์หรือ
 นั้นละผู้ครองความสุขผู้ครองอรรถครองธรรม อยู่เงียบ ๆ อย่างนั้น เต็มหัวใจท่าน ท่าน
 ไม่ค่อยได้เป็นทุกข์ เป็นทุกข์ก็ทุกข์เพราะความเพียรพัดกับกิเลส ท่านไม่เป็นทุกข์เพราะ
 กิเลสมาย่ำยีท่าน ท่านเป็นทุกข์เพราะท่านย่ำยีกับกิเลสต่างหาก มันต่างกันนะ เวลาผล
 เกิดขึ้นมาท่านเย็นใจสบายใจ

นี่ก็ได้พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังไม่รู้กี่ครั้งก็หน พุดมันไม่ถึงใจ คือธรรมชาตินี้มัน
 จำอยู่ตลอดเวลา ไม่มีคำว่าติดอนาคต ความเที่ยงไม่เที่ยง ความทรุดโทรมเปลี่ยนแปลง
 ไม่มีในใจดวงเที่ยงแล้ว นิพพานเที่ยงคือหัวใจบริสุทธิ์ เป็นธรรมทั้งแท่งแล้ว นั่น
 เรียกว่านิพพานเที่ยง ครองอยู่กับหัวใจใดหัวใจนั้นจะเที่ยงตลอด ก็กัปกัปกัปกัไม่มีกฏ
 อนิจจัง ทุกข์ อนตตา เข้าไปแทรก จิตดวงนี้เวลามันทุกข์แสนสาหัสเพราะกิเลสบีบบี้สี
 ไฟก็เห็น เจ้าของรู้อัด ๆ ชีวิตความเป็นฆราวาสของเรา ๒๐ ปีกับ ๙ เดือนที่เราออก
 บวชนะ เราบวชเดือนพฤษภาฯ เราเกิดเดือนสิงหาฯ พฤษภาฯ มิถุนาฯ กรกฎาคมฯ สิง
 หาฯ อีก ๓ เดือนนี้ก็เต็ม ๒๑ ปี นี้เราบวชอายุ ๒๐ ปีกับ ๙ เดือน ตั้งแต่รู้เพียงสภาวะ
 มา ความทุกข์มีมาโดยลำดับลำดับ ทุกข์ทุกแบบไม่กำหนดกฏเกณฑ์ตั้งแต่เด็กถึงผู้ใหญ่
 ถึงขั้นจะออกมาบวช ทุกข์ตามขั้นตามภูมิของวัย ของความคิดความอ่าน หน้าที่การงาน
 อารมณ์ต่าง ๆ เปลี่ยนกันไปทุกข์กันไปเรื่อย ๆ

พอดังนั้นบิ๊บบเข้ามาบวชพลิกจิตใจหมด ที่นี้จิตใจที่เราเคยเป็นโลกเป็นสงสาร
 มานั่น ที่นี้จะให้เข้าเป็นศีลเป็นธรรม เข้มงวดกวดขันตั้งแต่วันบวชมา นี่ก็เป็นทุกข์อัน
 หนึ่ง แต่ทุกข์เพราะสู้กับอารมณ์เก่าที่มันเคยเป็นมา มันสร้างกองทุกข์ให้เรา ปิดไม่ให้
 มายุ้ง ที่นี้จะเอาศีลเอาธรรมเข้ามาบำรุงรักษาจิตใจ จึงรักษาธรรมรักษาวินัยตลอดเรื่อย
 มาตั้งแต่วันบวช วันนั้นเป็นวันเข้มงวดกวดขันตัวเองเรื่อยมา ไม่ได้เกี่ยวโลกสงสาร

พลิกจิตมาเข้าสู่อรรณพธรรม ถึงกิเลสมีเย็บเข้าไปก็ตีกันเข้ามา ไม่ยอมปล่อยให้มันไปปฏิบัติอย่างนั้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งออกจากเรียน การเรียนนี้ก็วนอยู่กับการเรียน เป็นทุกข์การเรียน ไม่ได้ทุกข์เพราะอย่างอื่น การสร้างบาปสร้างกรรมเราไม่มี มีแต่ทุกข์เพราะการเรียน เป็นทุกข์อันหนึ่งก็รู้ แต่ทุกข์อันนี้ทุกข์เพื่อความสุข เราเรียนนี้เราจะปฏิบัติศีลธรรมให้ยิ่งกว่านี้

พอเรียนจบแล้วออกปฏิบัติพึดกับกิเลส นี่กองทุกข์ใหญ่อันหนึ่ง กองทุกข์อันนี้คือสู้กับกิเลส กิเลสมันคลื่นหนาแน่นมาก ความเพียรเรานี่ล้มลุกคลุกคลาน ๆ ไปบางแห่งน้ำตาร่วงบนภูเขา นี่ก็มาเล่าให้พี่น้องทั้งหลายฟัง คือสู้กิเลสไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่ตั้งหน้าจะไปพึดกับมันบนภูเขา เอาอย่างเด็ดอย่างเดี่ยว ครั้นขึ้นไปแล้วหายหมาลงมา หายหมาลงมาก็ไปหาพ่อแม่ครูจารย์มัน เราไม่ล้มนะ นี่ทุกข์อันนี้ทุกข์จริง แต่ทุกข์ต่อสู้กับกิเลสซึ่งจะสร้างกองทุกข์ให้หนาแน่นมากกว่านี้ให้มันขาดสะบั้นลงไปเป็นลำดับ อันนี้ยอมรับว่าทุกข์ แต่ว่าทุกข์มันมีความหวังอันหนึ่งจะเอาชนะมันให้ได้ ถึงทุกข์เพราะมันก็จะเอาชนะมันให้ได้ เร่งตลอด ๆ จนกระทั่งจิตได้หลักได้เกณฑ์ขึ้นมา มีความสว่างไสว สะดวกสบาย ไปไหนมาไหนสบายเพียงชั้นสมาธิ

บำเพ็ญได้ชั้นสมาธิคือจิตแน่นหนามั่นคง ไม่ยุ่งกับเรื่องภายนอก ประหนึ่งว่าเป็นหินเลย จิตแน่นสบาย อันนี้เราก็ไม่เคยปฏิบัติ ธรรมประเภทนี้ไม่เคยรักษาเพราะไม่เคยรู้เคยเห็น ก็นึกว่าจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงเสื่อมโทรมอะไรไป เราก็มีนอนใจบ้างนอนใจนั้นคือนอนใจด้วยความไม่รู้เรื่อง ไม่รู้จักวิธีรักษา แล้วจิตนี้ก็มาเสื่อม อันนี้จึงสร้างกองทุกข์ให้มากที่สุด พอสมาธิเสื่อมจิตเป็นไฟขึ้นมา เป็นเวลาปีหนึ่งกับห้าเดือนนี้ที่จิตเราเจริญแล้วเสื่อม เจริญขึ้นแน่นหนามั่นคงขึ้นมาไม่กี่วันแล้วเสื่อมลง เสื่อมที่ไรแล้วเอาไฟมาเผาหัวอก ๆ นี่ทุกข์แสนสาหัสก็เคยได้เล่าให้พี่น้องทั้งหลายฟัง หัวใจดวงนี้นะ ไม่รู้จักวิธีรักษาจิตที่มันเจริญขึ้นมาแล้ว ให้เจริญยิ่ง ๆ ขึ้นไป มันก็เสื่อมได้ซิเพราะความนอนใจ

เสื่อมลงไปถึงปีกับ ๕ เดือน เสื่อมตั้งแต่เดือนพฤศจิกายนนี้ พฤศจิกายนปีหน้าผ่านไปจนกระทั่งถึงเดือนเมษาฯ ปีหน้าเป็นปี ๕ เดือน นี่ที่หนักมากทุกข์มากที่สุด ในชีวิตของเราทุกข์มากเพราะจิตเสื่อม การทุกข์มากเพราะการต่อสู้กับกิเลสเพื่อความเจริญก็ทุกข์ไปแบบหนึ่ง ที่จิตเสื่อมนี้ไม่รู้จักวิธีแก้ไขที่จะให้เจริญขึ้นนี้เป็นทุกข์มากนะ จากนั้นเอากันก็จึงได้หลักขึ้นมาด้วยคำว่าพุทโธ ดังที่พูดนี้ บริกรรมพุทโธคำเดียว ไม่ให้คิดเรื่องอะไรทั้งหมด ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับมีแต่คำว่าพุทโธกับใจติดกันแนบกันอยู่ตลอด ไม่ยอมให้คิดอะไรทั้งนั้น ต่อไปมันก็เจริญได้ พอเจริญขึ้น ๆ แล้วปล่อยหมดอะไรจะเสื่อมอะไรจะเจริญ เอา ปล่อย เราเคยเสื่อมพอแล้ว หวังให้มันเจริญมันก็ไม่

เจริญ สร้างกองทุกข์ให้เรามากมาย คราวนี้ปัดออกหมด ให้เหลือแต่พุทธโศคาเดียว เป็น กับตายกับคำว่าพุทธโศจะไม่ให้เสื่อมจากกัน ตื่นนอนบีบจับบีบ จะทำการทำงานอะไรพุทธโศจะติดแนบตลอดเวลา

จนกระทั่งจิตแน่มั่นคงขึ้น ถึงขั้นที่ควรจะเสื่อม เอ้า เสื่อมไป เราไม่เสียดายกับมันละ มันสร้างกองทุกข์ให้เรามาก แต่พุทธโศจะไม่ปล่อย จะเสื่อมหรือเจริญจะอยู่กับพุทธโศ ครั้นอยู่กับพุทธโศ ต่อไปมันก็จะเฉียด ๆ แล้วแน่มั่นคงขึ้น ถึงขั้นที่มันเต็มทีของมันในขั้นสมาธิที่เคยเสื่อมนั้น มันไม่เสื่อม อ้าว เข้าทำแล้วนะทีนี้ แต่มันจะเสื่อมก็ปล่อย เพราะเราได้หิงหวมมันพอแล้วไม่เกิดประโยชน์ ปล่อยเลย เอ้า จะเสื่อมก็เสื่อมไป แต่มันก็ไม่เสื่อม นี่ละการบำเพ็ญตน เป็นความทุกข์ทรมานในชีวิตของเรา จากนั้นพอจิตถึงขั้นที่ควรจะเสื่อมไม่เสื่อม ยิ่งแน่มั่นคงขึ้นเรื่อย ๆ จากนั้นก็เข้าเวทียิ่งใหญ่ละ นั่งตลอดรุ่ง ๆ ทีนี้เอาใหญ่เลยนะทีนี้ ฟาดจนกันแตก กันแตกละ เอ้า.เป็นก็เป็นตายก็ตาย ไม่ได้สนใจกับกันยิ่งกว่ากิเลสแตก จะเอาให้กิเลสแตกกันแตก ไม่มีปัญหา ฟัดกัน

จากนั้นมาเรื่องจิตนี้เป็นหินไปเลย ความแน่มั่นคง แต่มันไม่ออกทางด้านปัญญา เพราะมันนอนใจในความสงบ อยู่ทั้งวันสบายทั้งวัน ไม่ได้คิดกับเรื่องอะไร โลกสงสารมันไม่ไปสนใจ อยู่กับความสงบเย็นใจนี้พอ จากนั้นแล้วไม่ต้องพูดมากให้เสียเวลามากนะ ก้าวออกด้านปัญญาที่พ่อแม่ครูจารย์จุดลากออก ให้ออกทางด้านปัญญา พัดทางด้านปัญญา ตอนนี่ชิตอนไม่เคยคาดเคยคิดไม่เคยรู้เคยเห็น แต่มันเป็นขั้นรู้ชั้นภายในใจ ๆ จากฐานของปัญญา สมาธิเป็นแต่เพียงสงบ ถึงสว่างไสว ก็สว่างไสวในวงสมาธิไม่แยกคาย มันก็รู้ชัดเจ้าของเป็นเองวะ พอออกทางด้านปัญญาแล้วทีนี้ ปัญญาไม่ได้เหมือนสมาธินะ สว่างไสวแพรวพราว ความรู้ละเอียดแหลมคมเรื่อยซึมซาบเรื่อยอะไรที่ไม่เคยรู้รู้ ไม่เคยเห็นมันเห็นขึ้นมารู้ขึ้นมา เห็นขึ้นมาอะไรจิง ๆ ๆ

เหมือนกับที่เราไม่เคยเห็น เห็นอย่างนี้มันก็จะสงสัยอะไร เนอะ อันนั้นไม่เคยรู้ มันก็รู้ขึ้นมาประจักษ์ใจ ๆ ก้าวขึ้นทางด้านปัญญาพร้อมเรื่องกิเลสที่ไม่เคยเห็นตัวลึกลับ ๆ ของกิเลส มันก็เห็นมันก็รู้มันก็รู้ถอนขึ้นมาได้ จากนั้นก็สว่างจ้าออก ๆ กว้างออก ปัญญาแยกคายเท่าไรยิ่งขยายออกไป โดยที่เราไม่เคยคาดเคยคิดว่าจะรู้จะเห็น แต่มันก็เห็นอย่างจิง ๆ ตลอดไป จากนั้นมาก็ก้าวขึ้นเรื่อย สติปัญญาละเอียดเท่าไรเรื่องกิเลสละเอียดเท่าไรมันตามติดกันได้ ๆ เลย ความรู้ความเห็นต่าง ๆ นานา มันก็รู้ไป ๆ ๆ จนกระทั่งจิตถึงขั้นที่ว่าอยู่ไม่ได้แล้ว นั่นมันก็รู้แหละ ทีนี้จะอยู่ในโลกกองทุกข์นี้ อีกไม่ได้แล้ว เพราะอำนาจแห่งธรรมนี้ส่องให้เห็นพิษภัยของมัน ถ้าเราจะเทียบเป็น

วัตถุก็คือว่า ส่องไปตรงนี้ก็จงอาจ ส่องไปตรงนี้ก็สามเหลี่ยม ส่องไปตรงนี้ก็งูเห่า เข้าใจไหม มันมีแต่ตัวจะตายของมันทั้งนั้น ใครจะไปคั่นกับมันได้

นี่ละกองทัพเราแยกมาเพียงเอกเทศ สามตัว งูเห่า งูจงอาจ งูสามเหลี่ยม เहां นั้นก็พอ นี่จิตมันได้เห็นอย่างนี้แล้ว ที่นี้ทางหลุดพ้นเปิดไว้มันก็พุ่ง ๆ ๆ จนกระทั่งเป็นสติปัญญาอัตโนมัติมันยิ่งหมุนของมันใหญ่เลย ที่จะอยู่ไม่มี ที่จะให้อยู่ในโลกนี้อยู่ไม่ได้แล้ว ๆ ประจักษ์ ๆ ๆ หมุนเลย ลืมหลับลืมนอนกลางคืนกลางวัน ไม่ทราบว่าจะหลับเวลาไหนนอนเวลาไหน มันไม่ยอม คือความเพียรเหมือนนักมวยขึ้นต่อยกันบนเวที เข้าวงในกัน ไม่มีใครว่าจะจะเป็นจะตายละ ลงนักมวยได้เข้าวงในกันแล้ว อันนี้ก็เลสกับธรรมเข้าวงในกันบนเวทีคือหัวใจมันก็หมุนแบบเดียวกัน ๆ จนกระทั่งมันจะตายจริง ๆ เข้ามาพักสมาธิ สักพักหนึ่งพักได้มันก็รู้ผล แต่ความสุขในสมาธิความเย็นใจในสมาธิเหมือนว่าถอดเสี้ยนถอดหนาม คุณค่าอันนี้น้ำหนักอันนี้ยังสู้ปัญญาไม่ได้

เพราะฉะนั้นปัญญามันถึงจะออกอยู่ตลอดเวลา ถึงสมาธิจะมีความสงบเย็นเหมือนถอดเสี้ยนถอดหนามเวลานั้นก็ตามนะ แต่น้ำหนักของทางปัญญามันหนักกว่านี้ พอปล่อยนี้บ๊ีบพุ่งเลย ขึ้นทางปัญญาที่จะฆ่ากิเลส ออกเรื่อยตลอด ๆ นี่การบำเพ็ญธรรมเป็นอย่างนี้ประจักษ์อยู่หัวใจพูดได้หมด คำว่าสติปัญญานี้หมายถึงสติเป็นอัตโนมัติไม่ต้องตั้ง ปัญญาเป็นอัตโนมัติไม่ต้องบังคับ หมุนตัวไป เรียกว่าสติปัญญาอัตโนมัติ แก้กิเลสเป็นอัตโนมัติไปเลย ไม่ต้องบังคับให้แก่นะ มันเป็นอัตโนมัติที่จะหมุนตัวของมันไปกับกิเลส เหมือนกับไฟได้เชื้อ เชื้ออยู่ที่ไหนไฟจะตามไป กิเลสอยู่ที่ไหนนั่นคือเชื้อไฟ ไฟคือธรรม ตปธรรมเผาไปเรื่อย ๆ เป็นอัตโนมัติ กินอยู่หลับนอนอะไรนี้ไม่มีเวลาปล่อยวาง การรบกับกิเลสไม่มี นี่เรียกว่าการฆ่ากิเลสเป็นอัตโนมัติ เหมือนกิเลสที่มันมีกำลังมากอยู่นั้น

พวกเรานี้มีแต่กิเลสเป็นอัตโนมัติ คิดออกแเง่ไหนมุมใด ตา หู จมูก ลิ้น กาย จิตสัมผัสสัมพันธ์กับสิ่งใดจะเป็นกิเลสออกมาทุกระยะ ๆ นี่คือกิเลสทำงานตามอัตโนมัติของมันทั่วหัวใจโลก ที่นี้เวลาธรรม เราได้บำรุงแล้วที่นี้ธรรมกลับมาเป็นอัตโนมัติ แก้กิเลสโดยอัตโนมัติแล้วก็ไปแบบเดียวกัน กิเลสอยู่ที่ไหนมันจะหมุนเข้าไปเหมือนว่าเชื้อไฟอยู่ที่ไหนไฟจะหมุนเข้าไปเลย เผาเข้าไป ๆ กิเลสอยู่ที่ไหนเผาเข้าไปเป็นอัตโนมัติ แต่ก่อนกิเลสเป็นอัตโนมัติมันเผาเรา อยู่ที่ไหนเผาตลอด ให้พากันจำเอาละ อันนี้ ท่านทั้งหลายเคยได้ยินไหมว่ากิเลสเผาหัวใจสัตว์โลกเป็นอัตโนมัติ ไม่มีใครพูดนะ เราอยากจะทำอย่างนี้ แล้วเวลาธรรมมีอำนาจเต็มที่แล้ว ธรรมเผากิเลสก็เป็นอัตโนมัติเหมือนกันนี้ใครมาพูดวะ

นี้ถอดออกจากหัวใจมาพูด ถึงเวลากิเลสมีกำลังมาก โธ อยู่ที่ไหนอยู่ไม่ได้ สะดวกสบาย เข้าทางจงกรมก็เป็นไฟเข้าไป ออกมานอกเป็นไฟเข้าไป ระวังได้ชั่วขณะ หนึ่งเวลานอนหลับครอก ๆ ขึ้นมากิเลสคั่นคอแล้วเข้าใจไหม เราไม่อยากจะว่าบิบบอกว่ากิเลสคั่นคอ แล้วคั่นเข้าไปนี้แล้ว เป็นอย่างนั้นนะ เวลามันมีอำนาจมาก ที่นี้พอทางนี้ได้จั้งหวะแล้วนี้เปิดออก ๆ ๆ ถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติแล้ว ที่นี้เชื่อมโยงเข้าไปถึงมหาสติมหาปัญญา สติปัญญาอัตโนมัติยังเป็นวรรคเป็นตอนเหมือนเขายาลาบ บิบบ ๆ ๆ รวดเร็วขนาดไหนก็มีลักษณะยาลาบ แต่พอก้าวเข้าสู่มหาสติมหาปัญญาคือเชื่อมโยงจากสติปัญญาอัตโนมัติ เข้าหามหาสติมหาปัญญานี้แล้ว ชิมไปเลย ไม่มีคำว่ายา ชิมไปเลย กิเลสจะละเอียดขนาดไหนมันชิมเข้าหากันได้เป็นอัตโนมัติ

นี่เห็นไหมละ ที่นี้มีแต่ทางที่จะพ้นทุกข์ถ่ายเดียว ๆ นิพพานเหมือนอยู่ชั่วเอื้อม ๆ นี้ละมันทำให้เพลิน ใจเรื่องหลับเรื่องนอนมันไม่ได้นึกถึง มีแต่เรื่องความเพียรหมุ่นตัว ๆ ๆ นี้ฟังเสียนะปัจจุบันของธรรม พระพุทธเจ้าสด ๆ ร้อน ๆ อย่างนี้ละ ถ้าใครปฏิบัติ นอกจากนอนเฝ้าคัมภีร์อยู่เฉย ๆ เป็นนอนแทะกระดาษอยู่เท่านั้นมันไม่เกิดประโยชน์แหละ เรียนจำมาเฉย ๆ แต่ชื่อแต่นาม ตัวจริงไม่เคยเห็น กิเลสมันเป็นตัวอะไร ได้แต่ชื่อกิเลส กิเลสตัวเป็นพิษเป็นภัยต่อหัวใจสัตว์โลกมันเป็นยังงี้ไม่รู้ชะชี่ ที่นี้เวลาก้าวเข้าทางด้านธรรมปฏิบัติแล้วมันเห็นนี่จะว่าไง ไม่มีใครบอกมันก็รู้อยู่จั้ง ๆ พอเข้าถึงมหาสติมหาปัญญาเชื่อมโยงกันแล้วที่นี้มันชิมไปเลย กิเลสละเอียดขนาดนั้นถึงกิเลสมันเป็นเรื่องชิมไปเลย

ที่นี้สติปัญญาเป็นมหาสติมหาปัญญามันชิมตามกันไปเลย จนกระทั่งเอาเต็มที่แล้วมันจะละเอียดขนาดไหน มันพันไฟไปไม่ได้ละไอ้เชื้อไฟนี่นะ มันเป็นขนชุงทั้งท่อน มันก็ไหม้แบบไฟไหม้ขนชุง มันละเอียดลงไป มันก็เท่ากับไฟไหม้ขนลดลงมา ๆ จนกระทั่งเป็นขี้ฝุ่นขี้ฝอยไบไม้ไบหญ้า มันก็เผาไปได้หมดไฟนะ ละเอียดขนาดไหน ไฟตามเผาได้หมด คือเชื้อไฟอย่างที่เราเห็นพวกไฟเชื้อไฟ เช่น เป็นฟืนเป็นขี้ผงขี้ฝอยเข้าใจไหม นี้ละไบไม้ไบหญ้าแห้งเป็นเชื้อไฟเผาได้หมด ที่นี้กิเลสเทียบกับตั้งแต่ขุงทั้งท่อน ที่กิเลสหนา ๆ มันก็เผาขึ้นมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงขั้นละเอียดสุด ๆ เรียกว่ากิเลสซึมซาบ ที่นี้มหาสติมหาปัญญาก็เป็นเรื่องของไฟ มันก็ตามเผาอีก จนกระทั่งไม่มีอะไรเหลือเลย ขาดสะบันไปหมด ที่นี้ตั้งแต่บัดนั้นต่อมาแล้วคำว่ากองทุกข์แม้เม็ดหินเม็ดทรายไม่มีเลย ที่นี้มันทำไมไม่มีอะไรทำมัน ก็กิเลสเป็นผู้สร้างกองทุกข์ เมื่อกิเลสสิ้นซากไปแล้วความทุกข์จะมาจากไหน ความทุกข์เป็นผลของกิเลสต่างหาก นั่น มันก็รู้กันชัด ๆ ประจักษ์ใจนี่จะทำยังไง

เมื่อมันขาดสะบั้นลงไปหมดแล้วมันก็รู้ซัด ๆ นั้นละตั้งแต่บัดนั้นมาเรื่องความทุกข์ที่จะมีในใจของผู้สิ้นกิเลสแล้วไม่มีเลย จนกระทั่งนิพพานแล้วเที่ยงไปเลย นั้นฟังซิ มันมีมากมีน้อยกิเลสมันสร้างกองทุกข์ให้ทั้งนั้นละ จนเป็นเสี้ยนเป็นหนาม เหมือนผงเข้าตาเรามันก็ทุกข์สำหรับผงเข้าตา อันนี้กิเลสมียังงี้ถึงขนาดผงเข้าตาเล็ก ๆ มันก็เผาอยู่ในตานั่นแหละ กิเลสมันเผาในหัวใจแบบเดียวกัน พอมันสิ้นซากไปหมดแล้ว ไม่มีอะไรเป็นกิเลสแล้วก็ไม่มีอะไรเป็นทุกข์ นั้น

เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านถึงไม่มี นี่ละท่านทั้งหลายฟังซิ เราปฏิบัติตัวของเรามาตั้งแต่อายุ ๒๐ ปี ๙ เดือน เริ่มเข้าศีลเข้าธรรมตั้งแต่วันบวช ปฏิบัติตัวเองมาตั้งแต่วันนั้นจนกระทั่งถึงระยะสุดท้ายที่มาพูดให้ฟัง สถานที่ เวลาเวลาก็พูดให้ฟังหมดแล้ว มายุติกันที่ตรงนั้น เชื้อไฟหมดที่ตรงนั้น เชื้อไฟที่ละเอียดสุดยอดคือ อวิชชา ขาปจฺจยา สงฺขารา นั้น สุดยอดของมันไปสิ้นซากลงในนั้น เมื่อสิ้นซากไปแล้วตัวไหนที่จะเป็นทุกข์อีก ที่กิเลสจะมาสร้างให้เป็นกองทุกข์ไม่มีเลย ตั้งแต่บัดนั้นมาเราถึงได้บอกซิ แล้วสิ่งที่รู้ที่เห็นนี้พูดไม่ได้นะ เป็นหูหนวกตาบอดไปอย่างนั้นได้ เพราะพูดไปสถานที่นี้เขาจะเข้าใจหรือไม่เข้าใจ เขาไม่เข้าใจพูดหาอะไร บอกเขาให้เขารู้ เขาไม่รู้พูดหาอะไร บอกทำไม นั้น ก็เขาหูหนวก เราหูหนวกไป เขาตาบอดตาบอดไป อันไหนที่มียิบเย็บ ๆ พอที่จะยื่นไม้เท้าให้เขาจับเขาเกาะก็ยื่นให้เสีย ที่มันไม่สนใจอะไรเลยพวกตาบอด อวดดีก็ปล่อยมันลงเหวลงบ่อไปเสีย เข้าใจไหม

ไม่เท่าไม้เท้าไรก็ไม่ให้เข้าใจเหอ มันสู้เหวบ่อมันไม่ได้ ให้มันลงหมดทั้งโคตรมันเข้าใจไหม ลงเหวลงบ่อช่างมันซิ สอนมันเท่าไรมันก็ไม่ยอมเอาแล้วจะทำยังไง นี่ละธรรมที่เลิศเลิศอย่างนี้เอง ให้มันเข้าหัวใจนี้ไม่ต้องถามหาพระพุทธเจ้าทั้งหลายแหละ กระจายถึงกันหมดทันที ผางขึ้นมาเท่านั้น จึงได้กล้าพูดละซิ เหอ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ๆ อย่างนี้ละหรือ ๆ ๆ ข้าแล้วข้าเล่า ให้ถึงใจ เราหาพระพุทธเจ้ามาตั้งแต่เมื่อไร ๆ เวลา มาเจอ เป็นอย่างนี้ละเหอ นั้นเห็นไหม แล้วธรรมแท้เป็นอย่างนี้ละเหอ พระสงฆ์แท้เป็นอย่างนี้ละเหอ มันเป็นอันเดียวกันแล้วนั้น เป็นน้ำมหาสมุทรอันเดียวกันแล้ว จ่อตรงไหนเป็นมหาสมุทรหมด อันนี้ความรู้อะไรมันก็เป็นความรู้ของผู้สิ้นกิเลส ความรู้ ความสว่างไสว ความรู้ที่พ้นโลกพ้นสงสาร ความรู้ที่เลิศเลอเหมือนกันหมด แล้วจะให้ไปเทียบเคียงอะไร ระหว่างพระพุทธเจ้ากับสาวก ผู้สิ้นกิเลสด้วยกันแล้วท่านไม่เทียบกัน

มันเป็นเหมือนแม่น้ำมหาสมุทร มันเป็นแบบเดียวกันหมด นี่ละอำนาจแห่งการปฏิบัติธรรม ขอให้ท่านทั้งหลายพากันตะเกียกตะกายนะ ธรรมพระพุทธเจ้านี้คงเส้นคงว่าหนาแน่นตลอดมา มีแต่กิเลสละโงมตี ๆ ธรรมหมดเขตหมดสมัย บาปไม่มี บุญไม่มี

นรกสวรรค์ไม่มี อะไรก็ไม่มีหมด แต่หัวใจเราที่เต็มไปด้วยกิเลสเผาหัวอยู่นี้มีหรือไม่มี ดุชนี ตัวนี้ละตัวมันหลอกเก่ง ๆ ตัวบาป บุญ นรกสวรรค์ไม่มี แต่กิเลสที่มันเผาหัวอก เราอยู่นี้มันมีหรือไม่มีดูกันบ้างซิ ถ้าจะพากันเดินจงกรมนั่งสมาธิเพื่อชำระสิ่งเหล่านี้ ออก ความซี้เกียจซี้คร้านมันมาแล้วนะ มาทับหัวแล้ว นี้นะมันลำบาก ต้องฝึนนะ เราเป็นผู้รับผิดชอบเรา จะดีจะชั่วเราเท่านั้นรับผิดชอบ คนอื่นรับเราไม่ได้นะ เราต้องรับผิดชอบต้องบิ๊งต้องบิ๊งตัวเอง ผ่านได้ไม่สงสัย ธรรมพระพุทธเจ้าสอนเพื่อให้ผ่านพ้น ทุกข์ไปได้ทั้งนั้น

พระพุทธเจ้าองค์ใดสอน สอนเพื่อให้พ้นทุกข์ ไม่ได้สอนให้จมอยู่ในกองทุกข์ แล้วทำไมถึงเชื่อกิเลส แล้วกิเลสมันหมดโคตรหมดแค่ปุ๋ยาตายายมาตั้งแต่กัปไหนก็ลึบ ไตมันหลอกโลกทั้งนั้น ให้จมอยู่ในกองทุกข์ ธรรมไม่ว่าพระพุทธเจ้าพระองค์ใดตรัสรู้ ขึ้นมา ถอนขึ้นจากกองทุกข์ทั้งนั้น เอ้า ฟังให้ตื่นนะทั้งสองอย่างนี้ ไม่งั้นจะตายจมกันนะ นี้ละที่เราพูดถึงเรื่องการเสาะแสวงหาคุณงามความดี วันนี้เราก็ได้ยกตัวอย่างมาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เอาตัวเจ้าของยันเลยเถียว เรื่องกองทุกข์ตั้งแต่เป็นเด็กเป็นเล็กมาเป็นทุกข์แบบหนึ่ง ๆ เปลี่ยนใหม่ขึ้นมาเป็นความรู้สึกความรู้ความเห็นต่าง ๆ เปลี่ยนไปวัยก็เปลี่ยนไป หน้าที่การงานเปลี่ยนไปเป็นทุกข์เปลี่ยนไปเรื่อย ๆ จนได้ก้าวเข้ามาบวชทางด้านธรรมะ เปลี่ยนทางด้านธรรมะนี้เปลี่ยนเพื่อความดีเรื่อย ๆ มา จนกระทั่งถึงวาระสุดท้าย

ตั้งแต่นั้นมาเราพูดจริง ๆ เราไม่เคยมีว่าจะทำความเพียรแก้กิเลสตัวใด แน่ะ ก็มันไม่มีจะแก้หาอะไร จำอยู่เห็นอยู่ประจักษ์อยู่ในหัวใจเจ้าของ แล้วจะไปหลงบ้าไปหาอะไร นั่นละพระพุทธเจ้าท่านว่า สนุกปฏิญฺโฆ มันประจักษ์แล้วจะถามพุทธเจ้าหาอะไร พากันตั้งอกตั้งใจนะ โอ๊ย.มันจะตายทิ้งเปล่า ๆ นะพวกเรา จะไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร เกิดมาชาติหนึ่ง ๆ ตายกองกัน ๆ ชาติก่อนกับชาตินี้มันก็ตายกองกันเหมือนกัน แล้วจะตายกองกันไปข้างหน้าอีกก็กัปก็ลึบมันก็แบบเดียวกัน วิเศษวิโสอะไร แบกกองทุกข์ไปด้วยกันนี้ สลัดกองทุกข์ออกเสียด้วยคุณงามความดีของเรามันไม่ดีแล้วหรือ ถามเจ้าของบ้างซิ เอาละพอ เหนื่อย ไม่ทราบว่าจะอะไรต่ออะไรไปใหญ่เลย วันนี้ไปแบบหนึ่งนะ กับวันนี้ไปแบบหนึ่ง วันหนึ่งไปแบบหนึ่ง ๆ แล้วมีอะไรอีก ที่นี้จะให้พรแล้วนะ

หลวงตา เออ.ท่านเจ้าคุณธรรมไตรโลกาจารย์เป็นยังไง ท่านสบายดีหรือ วัดศรีเมืองนะ จะแก่มากแล้ว ดูเหมือนจะ ๙๖-๙๗ ละมั้ง เหนอ เดินไม่ได้แล้วนะเดี๋ยวนี้ อายุท่านแก่กว่าเราดูเหมือน ๖-๗ ปี เดี่ยวนี้ไปไหนไม่ได้แล้วนะ ดูเหมือนอายุจะ ๙๕-๙๖ ละมั้ง ถูกกันตื่นะกับเรา ท่านเจ้าคุณธรรมไตรโลกาจารย์ โอ๊ย.สนิทกันมากกับเรา เห็นกันเมื่อไรนี้พันกันเลย เรายังไม่ลืมไปเผาศพ ท่านเริ่มพูดมาตั้งแต่โน้นแหละ ไปเผาศพ

ท่านอาจารย์ภูมี วัดโนนนิเวศน์ ท่านมาอยู่ก่อนแล้ว ตอนเช้าเราไป ดูท่านจะมากำบังคิณที่
นั้น ตอนเช้าเราก็ไปจ้งหันที่นั่น ตอนบ่ายก็เผาศพ

พอเห็นเราไป ก็คนคู้กันมาตั้งแต่ไหนแต่ไร พอเห็นเราไป เอ้อ. พระสีวลีมา
แล้ว ๆ ขึ้นเลย สีวลีวะแลอะไร เราก็ว่าอย่างนั้น ก็นี้แหละพระสีวลี เราเลยไม่ลืมนะ ว่า
พระสีวลีมาแล้ว สนิทกันมากกับเจ้าท่านเจ้าคุณธรรมไตรโลกาจารย์ ท่านผิดใครไม่เป็น
นิสัยท่านดีเข้าได้หมด ไม่มีคำว่าถือเนื้อถือตัว เข้าได้หมดแหละ คิดดูแต่ได้เห็นหน้าเรา
ไป เอ้อ พระสีวลีมาแล้ว ๆ ขึ้นเลย ท่านถือเมื่อไร ก็ท่านเป็นขนาดเจ้าฟ้าเจ้าคุณ เรา
เพียงหลวงตาบัว ยังอุตสาห์เอื้อมมือมารับเรา พระสีวลีมาแล้ว ๆ เราไม่ลืมนะ เอะละนะ

เมื่อคิณนี้ก็ฝนตกนะ เราเลยลงไปเดินจงกรมโน้นไม่ได้ เลยเดินอยู่บนกุฏิเมื่อคิณ
นี้ ไปละที่นี้

อ่านธรรมะหลวงตา วันต่อวัน ทางอินเทอร์เน็ต www.luangta.com